

ศิลปินของจังหวัดนครราชสีมา

นายคำสิงห์ ศรีนอก

นายคำสิงห์ ศรีนอก ใช้นามปากกาที่ผู้อ่านรู้จักกันดีว่า ลาว คำหอม เกิดวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ ที่บ้านหนองบัวสะอาด ตำบลบัวใหญ่ อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา เป็นลูกชายคนที่ ๖ ในจำนวนพี่น้อง ๗ คน ของครอบครัวชาวนา นายสวຍ สมรสกับนางประวีร์ ศรีนอก มีบุตรธิดา รวม ๒ คน

คำสิงห์ ศรีนอก สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนประจำอำเภอบัวใหญ่ เมื่อสอบเทียบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว ได้สมัครเข้าเรียนแผนกวิชาการหนังสือพิมพ์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขณะที่ยังเรียนอยู่ได้เริ่มงานผู้สื่อข่าวการเมืองของหนังสือแนวหน้ารายวัน และเขียนเรื่องสั้นในนามปากกา ค.ส.น. ตีพิมพ์ในหนังสือแนวหน้าฉบับวันจันทร์ในช่วง พ.ศ. ๒๔๙๓ - ๒๔๙๔ ต้น พ.ศ. ๒๔๙๕ เข้ารับราชการเป็นพนักงานป่าไม้เขตจังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. ๒๔๙๕ ลาออกจากราชการกลับมากรุงเทพฯ ทำงานเป็นผู้ช่วยนักวิจัย สถาบันค้นคว้าของมหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ ประจำประเทศไทย

พ.ศ. ๒๕๐๑ เขียนเรื่องสั้น โดยใช้นามปากกา ลาว คำหอม เริ่มด้วยเรื่อง คน-พันธุ์ พร้อมกับการก่อตั้งสำนักพิมพ์ เกวียนทอง จัดพิมพ์รวมเรื่องสั้นในชุด ฟ้าบ่กั้น เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นผู้นำรัฐบาล บ้านเมืองอยู่ในภาวะเข้มงวดกับสิทธิเสรีภาพของนักคิดนักเขียน คำสิงห์ ศรีนอก ได้ลดงานเขียนลงเกือบจะสิ้นเชิง ผลสุดท้ายกลับไปประกอบอาชีพเป็นชาวลาว ที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ต่อมา พ.ศ. ๒๕๐๓ สภาพบรรยากาศการเมืองผ่อนคลายลงมาก คำสิงห์ ศรีนอก กลับมาเขียนหนังสือเมื่อฟ้ามาโปรด แต่ยังคงประกอบอาชีพเป็นชาวลาวอยู่เช่นเดิม

พ.ศ. ๒๕๑๔ ประเทศไทยเกิดเหตุการณ์ ๖ ตุลาขึ้น บ้านเมืองตกอยู่ในภาวะที่กลับมากดขี่สิทธิเสรีภาพของนักคิดนักเขียนอย่างเข้มงวดอีกครั้งหนึ่ง คำสิงห์ ศรีนอก พร้อมครอบครัว ได้ขอลี้ภัยการเมืองไปพำนัก ณ ประเทศสวีเดน ท่านได้รับเกียรติให้เป็นสมาชิกสมาคมนักเขียนสวีเดน ซึ่งเป็นสมาคมที่ไม่ให้ใครเป็นสมาชิกได้ง่ายนัก การเป็นสมาชิกของท่านจึงหมายถึงเกียรติคุณที่ได้รับการยอมรับจากสมาคมนักเขียนดังกล่าว

พ.ศ. ๒๕๒๔ เหตุการณ์ในบ้านเมืองกลับสู่ภาวะปกติ คำสิงห์ ศรีนอกและครอบครัวเดินทางกลับประเทศไทย เริ่มสานต่องานเขียนและประกอบอาชีพเกษตรกรรมเช่นเดิม

ผลงานในฐานะนักเขียนที่ตีพิมพ์เป็นเล่มแล้ว ได้แก่

ฟ้าบ่กั้น (รวมเรื่องสั้น)

กำแพง (รวมเรื่องสั้นและบทความ)

แมว (นวนิยาย)

นิทานชาวบ้าน - ลมแล้ง (เรื่องสั้น)

กระต่ายลูกเสียบหัวโลก (บันทึกต่างแดน)

กำแพงลม (ทรศนะว่าด้วยเมืองและชนบท)

นามปากกาที่ใช้เขียนมี ค.ส.น. ลาว คำหอม ชโย สมภาค (ใช้เขียนงานร้อยกรอง) ได้รับรางวัล อาทิตย นักเขียนเรื่องสั้นดีเด่นวาระครบรอบ ๑๐๐ ปีเรื่องสั้นไทย เป็นนักเขียนผู้หนึ่งที่มีผลงานเขียนอย่างต่อเนื่อง และเป็นที่รู้จักกันมาเป็นเวลานานกว่า ๓ ทศวรรษ ประเภทของงานมีทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย บทความ และสารคดี ผลงานที่ได้สร้างชื่อเสียงให้มากที่สุด คือ รวมเรื่องสั้นชุด ฟ้าบ่กั้น ซึ่งยังเป็นที่กล่าวถึงจนปัจจุบันนี้

ผลงานรวมเรื่องสั้นอันลือเลื่องชุด ฟ้าบ่กั้น (๒๕๐๑) นวนิยายเรื่อง แมว (๒๕๒๗) ตลอดจนผลงานเล่มอื่นๆ อาทิ ลมแล้ง (๒๕๒๔) และ กำแพงลม (๒๕๓๕) ล้วนเป็นประจักษ์พยานที่แสดงถึงความเป็นนักเขียนเชิงวิจารณ์สังคม ที่มีสายตาเฉียบคม ลุ่มลึก ในคำนำของรวมเรื่องสั้นชุด ฟ้าบ่กั้น ฉบับตีพิมพ์เป็นภาษาสวีดิช ลาว คำหอม กล่าวว่า เขากำลัง ...เขียนคำร้องทุกข์ โดยตั้งใจจะเสนอภาพความยากไร้ ความเสื่อมโทรม และความล้าหลังของชาวลาว ชาวนา...ด้วยเจตนาจะเรียกขานมนตรึมของชาวเมือง

วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติประกาศยกย่องเชิดชูเกียรติให้ นายคำสิงห์ ศรีนอก เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

นายสุเทพ วงศ์กำแหง

นายสุเทพ วงศ์กำแหง เกิดวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ที่อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา เป็นบุตรคนสุดท้องของนายอินทร์ นางสาวราย วงศ์กำแหง สมรสกับ ผุสดี อนรรฆมณตรี มีบุตรด้วยกัน ๑ คน

เริ่มเรียนหนังสือในโรงเรียนของบาทหลวงในคริสต์ศาสนา แล้วย้ายไปเรียนที่โรงเรียนวัดสมอราย จนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ เรียนต่อมัธยมศึกษาที่โรงเรียนในอำเภอสีคิ้ว หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เข้ามาอาศัยอยู่กับญาติในกรุงเทพฯ เริ่มทำงานและเรียนต่อที่โรงเรียนเพาะช่าง ใน พ.ศ. ๒๕๐๐ เดินทางไปศึกษาวิชาการวาดรูปที่ญี่ปุ่นประมาณ ๓ ปี จึงกลับมายังอาชีพการร้องเพลงในประเทศไทย

งานที่เคยทำ เริ่มตั้งแต่งานที่ต้องใช้แรงงาน การเล่นละครวิทยุ งานรับจ้างเป็นช่างเขียน รวมทั้งการรับราชการในวงดุริยางค์ทหารอากาศ แต่ความสามารถทางการร้องเพลงเป็นจุดเด่นที่สุด ทำให้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป เริ่มร้องเพลง พ.ศ. ๒๔๙๕ จนถึงปัจจุบันมีผลงานด้านแผ่นเสียงประมาณ ๕,๐๐๐ เพลง โดยมีไสล ไกรเลิศ เป็นผู้وبرมฝึกฝน เพลงแรกที่ร้องอัดแผ่นเสียง ได้แก่เพลง **คนธรรมดาพึ่ง** ของไสล ไกรเลิศ เพลงที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือเพลง **รักคุณเข้าแล้ว** พ.ศ. ๒๔๙๖ ทำให้ชื่อสุเทพ วงศ์กำแหง เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางไปทั่วประเทศ และได้ไปร้องเพลงในต่างประเทศ งานร้องเพลงทำให้ได้รับรางวัลแผ่นเสียงทองคำพระราชทาน ๔ แผ่น เสาอากาศทองคำ ๒ เสา มีรายการโทรทัศน์ สุเทพโชว์ ส่งผลให้มีโอกาสทำงานด้านการเขียนหนังสือและบทความต่างๆ ออกจำหน่ายในช่วงนั้น

งานแสดงภาพยนตร์ ได้แสดงเรื่อง **วิมานรัก** ของอิงอร **สวรรค์มืด** ของสุวัฒน์ วรดิลก **ขบวนการเสรีจีน** ของสด คุรุเมโรหิต **เงิน เงิน เงิน** ของพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอนุสรณ์มงคลการ และเรื่อง **วิมานดารา** ของรพีพร

เคยร่วมเดินทางกับคณะศิลปินไทย นำโดย สุวัฒน์ วรดิลก ไปเผยแพร่วัฒนธรรมไทยยังสาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐

การเดินทางไปศึกษาวิชาการวาดรูปที่ญี่ปุ่น สร้างนิสัยในการทำงานให้เป็นคนทำงานอย่างประณีต ทุกครั้งที่ร้องเพลงไม่ว่าจะเป็นที่ใดก็ตาม จะให้ความสม่ำเสมอเท่าเทียมกันทุกแห่ง ด้วยความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ และงานศิลปะที่รับผิดชอบ

ต่อมาได้หันมาสนใจการเมือง เริ่มตั้งแต่เขียนคอลัมน์ในนิตยสารฟ้าเมืองไทย เป็น ๑ ใน ๑๐๐ ที่ร่วมเรียกร้องรัฐธรรมนูญจากรัฐบาลถนอม - ประภาส พ.ศ. ๒๕๑๖ ร่วมก่อตั้งพรรคพลังใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๒ - ๒๕๒๖ ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา และได้รับเลือกจากนักข่าวประจำรัฐสภา เป็นผู้แทนดีเด่นประจำปี พ.ศ. ๒๕๒๔ (คู่กับ ร.ต.ฉลาด วรฉัตร) พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร เคยเป็นเลขาธิการพรรค และรองหัวหน้าพรรคกิจประชาคม เป็นกรรมการสมาคมดนตรีแห่งประเทศไทย เป็นที่ปรึกษาภักดีติมศักดิ์ชมรมนักร้องฯ

สุเทพ วงศ์กำแหง มีความตั้งใจที่จะร้องเพลงอย่างไพเราะ และถูกต้อง ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์จำนวนมาก ตลอดจนได้ใช้ความสามารถนี้สร้างคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติเสมอมา จึงได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติปี พ.ศ. ๒๕๓๓ และได้รับการยกย่องเป็นนักร้องเสียงอมตะชาวโคราช

นายใหญ่ วิเศษพลกรัง (พ่อใหญ่ เมืองคง)

นายใหญ่ วิเศษพลกรัง เกิดวันจันทร์ที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๓ ที่บ้านสีมูม ตำบลพลกรัง อำเภอเมืองฯ จังหวัดนครราชสีมา สมรสกับ นางจอย รักกลาง หมอเพลงบ้านหลุมข้าว อำเภอโนนสูง จังหวัดนครราชสีมา การศึกษาเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวัดตะคร้อ สอบได้ระดับที่ ๑ - ๒ เป็นประจำ ครูให้ไปช่วยสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ เริ่มหัดเพลงโคราช จนกระทั่งอายุได้ ๒๑ ปี จึงบวช บวชอยู่ ๘ เดือน สึกออกมาเล่นเพลงโคราชต่อ เมื่ออายุ ๑๖ ปี บิดาได้จ้างครูบ้านมะขามเฒ่า ตำบลบ้านใหม่ อำเภอเมืองฯ มาสอน อายุ ๑๘ ปี ออกเล่นเพลงอาชีพเพื่อให้ความรอบรู้ และหาความรู้เพิ่มเติมจากครูบุตร ศรีนอก ครูเพลงบ้านหนองบัวกระเจาย และได้เรียนวิชาเข้ากรรมหรือคาถามุตโต กับครูทองอยู่ พวกขุนทด บ้านสีมูม มีความเชื่อว่า ผู้เจริญคาถามุตโต จะมีอำนาจ ๓ ประการ คือ มีสติปัญญาเฉียบแหลม ไม่ติดขัดในการว่าเพลง

เกิดโชคลาภ ได้รางวัลจากผู้ฟัง

มีเสน่ห์ เป็นที่นิยมชมชอบของผู้ฟัง งดงามด้วยวรรณศิลป์

พ่อใหญ่ เป็นหมอเพลงที่เสียงดี มีปฏิภาณไหวพริบ ได้ตอบโต้เฉียบคม อย่างที่หมอเพลงโคราช เรียกว่า หอกสี่คม ได้แก่

คมที่ ๑ หมายถึง ความรอบรู้ด้านธรรมะ

คมที่ ๒ หมายถึง ความรอบรู้ด้านประวัติศาสตร์

คมที่ ๓ หมายถึง ความรอบรู้ด้านนิทาน

คมที่ ๔ หมายถึง ความรอบรู้ด้านปฏิภาณไหวพริบ

ในปีกาญจนานิกเชก ๒๕๓๔ ท่านได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดงพื้นบ้าน (เพลงโคราช) ซึ่งเป็นศักดิ์ศรีของศิลปินเพลงโคราช และเป็นความภาคภูมิใจของชาวนครราชสีมาด้วย

นายบุญยัง เกตุคง

นายบุญยัง เกตุคง หรือครูบุญยัง เกตุคง เป็นชาวสวนมะพร้าว อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เกิดวันเสาร์ เดือน ๓ ปีชวด พ.ศ. ๒๔๖๗ บิดาชื่อ พยอม หรือ เทียง มารดาชื่อ นางเขียนประกอบอาชีพทำสวนมะพร้าว และค้าขายเล็กๆ น้อยๆ นอกจากนั้นยังเป็นหัวหน้าวงปี่พาทย์ และหัวหน้าคณะลิเก รับบรรเลงและแสดงในงานทั่วไปทั้งไกลและใกล้

นายบุญยังเป็นบุตรคนที่ ๒ ในจำนวนพี่น้อง ๔ คน เริ่มหัดและเป็นนักดนตรีในวงปี่พาทย์ของบิดา ตั้งแต่มีอายุได้ ๗ - ๘ ปี โดยมี

บิดาเป็นครูคนแรก หลังจากศึกษาวิชาสามัญในโรงเรียนใกล้ๆ บ้านเพียงปีเดียว บิดาก็พาไปฝากเรียนวิชาดนตรีกับครูหรั่ง พุ่มทองสูง ที่บ้านปากคลองภาษีเจริญ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร พร้อมกับเด็กชายบุญยงค์ ผู้พี่ชาย นายบุญยังฝึกหัดดนตรีเป่าพาทย์กับครูหรั่ง ๓ - ๔ ปี มีความสามารถถึงขั้นสุดยอดของวง ครูหรั่งจึงพาไปฝากกับครูเพชร จรรย์นาฎย์ นักดนตรีและครูดนตรีฝีมือเลิศของวังบูรพาภิรมย์ ในพระอุปถัมภ์ของ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์ พระราชอนุชาในรัชกาลที่ ๕ เป็นเหตุให้นายบุญยังได้ฝึกฝนจนมีความรู้ ความสามารถ และทักษะเกี่ยวกับเพลงและทำนองเพลงลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ครูเพชรพาไปฝากกับสหายสนิท คือ หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง)

นายบุญยังรู้จักกับรุ่นพี่ๆ อีกหลายคน สามารถบรรเลงเพลงเดี่ยวต่างๆ ได้มากมาย และหลายเครื่องมือ และได้รับการถ่ายทอดเพลงหน้าพาทย์ต่างๆ ที่ใช้ประกอบการแสดงและพิธีไหว้ครู ครอบครู โขนละครจากครูต่อ กลีบขึ้น (เรืออากาศเอกโองการ กลีบขึ้น) ต่อมาได้สมัครเป็นศิษย์ครูแมว พาทย์โกสัล กับครูบรรยงค์ โปร่งน้ำใจ (ยรรยง จมูกแดง ในวงการจำวอด) ครูเครื่องหนังกำกับจังหวะที่มีความสามารถและมีชื่อเสียงที่สุดในยุคนั้น จนสามารถบรรเลงเครื่องดนตรี (หนัง) ที่กำกับจังหวะได้ดีพอสมควร

หลังจากนั้นได้ศึกษาเครื่องดนตรีที่ใช้สาย จากหลวงไพเราะเสียงซอ (อุ่น ดุริยชีวิน) และครูฉลุวย จิยะจันทร์ ทำให้สามารถบรรเลงซอด้วง และซอด้วงที่ใช้ในวงเครื่องสายไทยได้เป็นอย่างดี ครั้งสุดท้ายสมัครเป็นศิษย์เพลงหน้าพาทย์ของครูเอื้อน วรรณเกษม

นายบุญยังเริ่มเข้าสู่วงการลิเก เมื่ออายุประมาณ ๑๖ ปี ครูลิเกคนแรกคือนายवाद เม็ตซุน (ตัวนางลิเกในสมัยนั้น) ต่อมาเป็นศิษย์ของนายสนิท จรกา ซึ่งเป็นนักแสดงลิเกที่มีชื่อเสียง มีความรู้ความสามารถมากที่สุด แล้วไปแสดงในคณะศิษย์ ว.พ.ร. (วัดพระพิเรนทร์) กับนายบุญธรรม เนตรมณี คณะนายเฉื่อย หัวล้าน และเป็นลูกศิษย์นายเต็ก เสือสง่า บุตรบุญธรรมของครูดอกดิน เสือสง่า ราชาลิเกในอดีตที่จังหวัดนครราชสีมา โดยตั้งจุดมุ่งหมายว่า จะเอาดีทางลิเกให้ได้

ขณะที่ฝึกลิเกอยู่กับครูเต็กได้ประมาณ ๒ ปีเศษ นายบุญยังกลับมาแสดงลิเกที่กรุงเทพฯ กับคณะเกตุดำรงศิลป์ ของนายบุญยงค์ ผู้พี่ชาย กับนายบุญสม อยุธยา หรือพร ภิรมย์ แล้วกลับไปแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากครูเต็กอีก ได้ช่วยครูเต็กควบคุมคณะไปแสดงตามที่ต่างๆ นายบุญยังจึงกลายเป็นชาวจังหวัดนครราชสีมาอยู่จนถึง ๑๔ ปี จนกระทั่งครูเต็กเสียชีวิตลง นายบุญยังจึงหันมาประกอบอาชีพค้าขาย แต่ไม่ประสบความสำเร็จ ได้กลับไปกรุงเทพฯ ขับรถรับจ้างอยู่ระยะหนึ่งแล้วเข้ารับราชการเป็นนักดนตรีวงเป่าพาทย์ของเทศบาลนครกรุงเทพจนกระทั่งเกษียณอายุราชการ

นายบุญยังพยายามถ่ายทอดการร้อง การร่ำมาตลอดเวลากว่า ๑๕ ปี มีลูกศิษย์เป็นนักแสดงอาชีพไม่น้อยกว่า ๑๐๐ คน เป็นวิทยากรในการอบรมครูของครูสภา ระดับ พ.ม. (ครูพิเศษมัธยม) ติดต่อกัน ๒-๓ ปี เป็นวิทยากรสอนในคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นวิทยากรบรรยายแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นครูสอนประจำที่

โรงเรียนดนตรีคีลียะ พระโขนง เป็นนักดนตรีประจำวงฟองน้ำ เป็นครูสอนรำให้กับจักรพันธ์ โปษยกฤต และได้ร่วมกับครูบุญยงค์ เกตุคง (พี่ชาย : ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง ดนตรีไทย) และอาจารย์บุรุษ แกสตัน แห่งวงฟองน้ำ นำเสนอผลงานออกมาหลากหลายพอสมควร ทั้งในและนอกประเทศ

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ประกาศยกย่องเชิดชูเกียรติให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (ลิเก) เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

นายบุญยัง เกตุคง มีภรรยาชื่อ นางเขียน นามสกุลเดิมคือ ทับคำ มีธิดา ๑ คน ถึงแก่กรรมด้วยหัวใจล้มเหลว เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่จังหวัดนครราชสีมา

บุคคลสำคัญด้านสาธารณสุข

ศาสตราจารย์ นายแพทย์เสนอ อินทรสุขศรี

แพทย์ผู้ชำนาญสาขากุมารศาสตร์

เกิดวันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ที่อำเภอเมืองฯ จังหวัด นครราชสีมา ศึกษาชั้นมัธยมต้นจากโรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย และจบ การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาจาก ร.ร. สวนกุหลาบวิทยาลัย พ.ศ. ๒๔๘๑

จบการศึกษาแพทย์จากมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ พ.ศ. ๒๔๘๘

หลังสำเร็จการศึกษาแพทย์ได้รับเลือกเป็นแพทย์ประจำบ้าน ร.พ.ศิริราชและเป็น หัวหน้าแพทย์ประจำบ้านศัลยศาสตร์แล้วได้บรรจุเป็นอาจารย์ศัลยศาสตร์ ใน พ.ศ. ๒๔๙๑ เป็นศาสตราจารย์ศัลยศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๑๐ และเป็นหัวหน้าภาควิชาศัลยศาสตร์ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๒ จนปลดเกษียณอายุราชการ

ขณะปฏิบัติงานในคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลมหาวิทยาลัยมหิดล มีตำแหน่ง หน้าที่ดังนี้

พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๑ อาจารย์ผู้ปกครอง

พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๔ เลขานุการคณะฯ

พ.ศ. ๒๕๑๘ - ๒๕๒๒ รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลศิริราช

พ.ศ. ๒๕๑๗ - ๒๕๒๒ หัวหน้าแผนกตรวจโรคผู้ป่วยนอก

พ.ศ. ๒๕๒๐ - ๒๕๒๒ ผู้อำนวยการโรงเรียนกายภาพบำบัด

พ.ศ. ๒๕๒๒ - ๒๕๒๔ หัวหน้าภาควิชาศัลยศาสตร์

การเดินทางไปศึกษาอบรมเพิ่มเติมในต่างประเทศ ดังนี้

พ.ศ. ๒๔๙๙ ศึกษาอบรมวิชากุมารศาสตร์ในสหรัฐอเมริกา

พ.ศ. ๒๕๑๔ ศึกษาอบรมวิชาการบริหารงานโรงพยาบาลในสหรัฐอเมริกา

หน้าที่ประจำ คือ

สอนนักศึกษาแพทย์ปี ๔ ๕ และ ๖

สอนนักศึกษาพยาบาล วิชาศัลยศาสตร์ และปัจจุบันพยาบาล

เป็นอาจารย์พิเศษ ทำหน้าที่สอนในสถาบันอื่นๆ คือ

สอนนักศึกษาเวชศาสตร์เขตร้อน

สอนนักศึกษาสถาบันจิตวิทยาแห่งความมั่นคง

สอนผู้เข้าอบรมโครงการศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สอนนักศึกษาวิทยาลัยครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และโรงเรียนต่างๆ เป็นครั้งคราว เมื่อได้รับเชิญมาเป็นพิเศษ

สอนนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และวิทยาลัยแพทย์ทหารฯ เป็นครั้งคราว

ผลงานดีเด่น คือ

เป็นแพทย์คนแรกที่นำวิชากุมารศาสตร์มาเริ่มต้นให้มีหลักสูตรในการสอนวิชาแพทย์ในประเทศไทย และจัดตั้งหน่วยศัลยกรรมเด็กในภาควิชาศัลยศาสตร์

ให้ความรู้ทางการแพทย์และสุขภาพอนามัยแก่ประชาชนทางสื่อมวลชนตลอดมาจนปัจจุบันเป็นเวลา ๒๐ กว่าปี

ผ่าตัดรวมทีมกุมารศัลยแพทย์ ผ่าตัดแยกฝาแฝดไทยเป็นผลสำเร็จ ๒ คู่ (ฝาแฝดร่างติดกัน)

รางวัลดีเด่นที่เคยได้รับ คือ

รางวัลยอดเยี่ยมนักศึกษาผู้เขียนรายงานผู้ป่วยดีที่สุด เมื่อเป็นนักศึกษาแพทย์ปีสุดท้าย

รางวัลแพทย์ดีเด่น ทนสมเด็จฯ ของแพทย์สมาคม

รางวัลแพทย์ดีเด่นด้านการให้บริการ ของมหาวิทยาลัยมหิดล

รางวัลผู้ให้ความรู้แก่ประชาชนดีเด่น ทนเจ้าพระยามโหสถราชย์ เป็นคนแรกจากสโมสรโรตารี ธนบุรี

รางวัลสังฆเงินของสมาคมนักประชาสัมพันธ์

นายแพทย์กวี ไชยศิริ

นายแพทย์กวี ไชยศิริ เกิดเมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ ที่อำเภอประทาย ในครอบครัวชาวนายากจน เป็นบุตรคนที่ ๒ ในจำนวนพี่น้อง ๑๑ คน ของนายดี นางอุไร ไชยศิริ ซึ่งได้รับรางวัลคุณพ่อดีเด่นแห่งชาติ ปี ๒๕๓๕ และรางวัลคุณแม่ดีเด่นระดับจังหวัดปี ๒๕๓๕ เริ่มการศึกษาชั้นประถมศึกษาที่อำเภอพิมาย และจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนศิริวิทยากร อำเภอเมืองฯ จังหวัดนครราชสีมา เป็นเด็กเรียนเก่ง สอบติดบอร์ดของประเทศไทย เรียนจบแพทยศาสตรบัณฑิตรุ่นที่ ๓ จากคณะแพทยศาสตร์รามาธิบดี ระหว่างศึกษาอยู่ในกรุงเทพฯ อาศัยอยู่ที่วัดระฆัง พ่อแม่ต้องขายนาและกู้หนี้ยืมสินเพื่อส่งให้เรียน นอกจากนั้นได้รับความอนุเคราะห์จากพระมหาดอกไม้มุนี และตระกูลพิศาลบุตร ตลอดจนเพื่อนฝูง ท่านเหล่านี้ได้มีส่วนผลักดันให้นายแพทย์กวีเรียนแพทย์ได้สำเร็จสมความตั้งใจ

ท่านเริ่มงานเป็นแพทย์ฝึกหัดที่โรงพยาบาล จังหวัดอุบลราชธานี และเป็นแพทย์ประจำบ้าน ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ ที่คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีก ๑ ปี จึงเดินทางกลับบ้านเกิดที่อำเภอประทาย เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๑๗ ในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลซึ่งมีแพทย์เพียงคนเดียว

แต่เดิม นายแพทย์กวี เลือกเรียนแพทย์เพราะแรงบีบคั้นทางเศรษฐกิจ ความยากจนของพ่อแม่ และได้เห็นตัวอย่างที่เล่าสืบต่อกันมาถึงความสุขสบายของแพทย์ จึงเกิดความหวังอย่างยิ่งที่จะเรียนแพทย์ และนับวันที่จะจบ เพื่อจะได้พ้นจากความทุกข์ยากเสียที แต่ในระหว่างที่เป็นแพทย์ฝึกหัดอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี และกลับมาเป็นแพทย์ประจำบ้านที่ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ ความคิดเริ่มเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม แรงบันดาลใจที่ทำให้ตัดสินใจกลับบ้านเกิดนั้นมีหลายประการ ซึ่งแต่ละเหตุผลได้ช่วยส่งเสริมให้อุดมคติที่จะออกไปอุทิศตนให้ชนบทมั่นคงขึ้น เหตุผลประการแรก คือ ได้ยินกิตติศัพท์ของแพทย์ ๒ - ๓ ท่านที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาการสาธารณสุขในชนบท เช่น นายแพทย์กระแสร่ ชนวงส์ นายแพทย์มงคล ณ สงขลา ซึ่งทั้งสองท่านเคยได้รับรางวัลแพทย์ดีเด่นในชนบท เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖ และ พ.ศ. ๒๕๑๘ ตามลำดับ ของคณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล

เหตุผลอีกประการหนึ่ง ที่ตัดสินใจกลับบ้านเกิด คือ ความคิดที่ว่า **ตนเองเป็นคนชนบทน่าจะกลับไปรับใช้บ้านเกิดเมืองนอน จะไปเรียกร้องคนอื่นให้กลับได้อย่างไร ถ้าตนเองไม่กลับ** นอกจากนั้นเวลาที่ผ่านมาทำให้เกิดความรู้สึกว่า ไม่ชอบชีวิตในเมืองใหญ่ กลับทวนคิดถึงความสุขของชีวิตวัยเยาว์ที่ประทาย ต้องการกลับไปสัมผัสบรรยากาศเช่นนั้นอีก ความยากจนที่ผ่านมาทำให้รู้สึกว่า คงไม่เดือดร้อนอะไร ถ้าหากจะจนต่อไปอีก และการเป็นคนจนในชนบทคงไม่ต้องดิ้นรนอะไรมากนัก ด้วยความคิดดังกล่าว จึงได้เดินทางมารับตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลประทาย

ผลงานที่ท่านได้กระทำให้กับถิ่นกำเนิด มีทั้งด้านการจัดทำโครงการส่งเสริมสุขภาพอนามัยในทุกรูปแบบควบคู่กับงานด้านรักษาพยาบาล การอุทิศเวลาให้กับงาน ไม่มีวันหยุดแม้วันเสาร์ - อาทิตย์ ปรากฏว่าได้รับความสำเร็จอย่างน่าชื่นชมและน่าสรรเสริญ มีคนไข้มารับการรักษาพยาบาล เฉลี่ยวันละประมาณ ๑๐๐ ถึง ๒๐๐ คน และเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ผู้ที่มารับการรักษามาจากอำเภอประทายและอำเภอใกล้เคียง ท่านจึงเป็นที่รักและเป็นที่ภูมิใจของชาวประทาย ต่อมามหาวิทยาลัยมหิดลได้ขอยืมตัวไปปฏิบัติงานที่ศูนย์เขมรอพยพ อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์ พร้อมทั้งทำหน้าที่ผู้อำนวยการโรงพยาบาลอำเภอประทายด้วย

เมื่อต้นเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๓ คณะกรรมการวิชาการ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล ประกาศตัดสินใจให้ท่านได้รับรางวัลแพทย์ดีเด่นในชนบท ประจำปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ด้วยวัยเพียง ๓๑ ปี ได้รับเกียรติคุณด้านการอุทิศตนให้แก่การสาธารณสุขในชนบทอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยความวิริยะ อุตสาหะ ชยันต์แข็ง และมีความรับผิดชอบ ทุกเวลาให้แก่ราชการตลอด ๒๔ ชั่วโมงอย่างแท้จริง เมื่อมีผู้ป่วยมารับการรักษาไม่ว่าจะเป็นเวลาใด แม้แต่นอกเวลาราชการ วันเสาร์ หรือวันอาทิตย์ จะได้รับบริการการรักษาอย่างดี อบอุ่น และทั่วถึง

ก่อนจะถึงจุดแห่งความภาคภูมิใจนี้ ท่านต้องผ่านการต่อสู้ในฐานะผู้อำนวยการโรงพยาบาลอำเภอ เมื่ออายุเพียง ๒๕ ปี ขาดทั้งประสบการณ์ชีวิตและการทำงาน ความรู้ทางวิชาการที่เรียนมาก็ไม่สามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้เต็มที่ ความรู้สึกของท่านตอนนั้นเข้าใจได้จากบทความที่เขียนเองตอนหนึ่งว่า ในวันแรกที่เข้าไปอยู่ รู้สึกว่าไม่ควรตัดสินใจเช่นนี้ เหมือนเด็กหัวดีคนหนึ่งเดินอยู่ในป่าใหญ่ วกวนจนปวดหัว เหงื่อไหลท่วมกลางพายุฝนที่โหมกระหน่ำ ช้ำยังถูกภัยมืดทางการเมืองตามรังควานเหมือนเดินอยู่บนทางสายเปลี่ยว ซึ่งไม่ทราบแน่ชัดว่าจะเดินไปทางไหนกันแน่ มีหน้าซ้ำยังเป็นทางที่คดเคี้ยว ก้นดาร์ อ้างว้างเปล่าเปลี่ยว และขมขื่นยิ่งนัก

คนดีศรีสังคม

นายประคอง มนต์กระโทก

นายประคอง มนต์กระโทก เกิดเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๒ บุตรของนายห้าว นางทองอยู่ มนต์กระโทก ได้บวชเณรและศึกษาเล่าเรียนพระธรรม ปฏิบัติกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น ภูริทัตตเถระ และเข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯ จนจบนักธรรมเอก แล้วกลับมาบวชพระที่วัดศาลาลอย จังหวัดนครราชสีมา พร้อมกับเรียนการทำบัญชีเบื้องต้นทางไปรษณีย์ เมื่อสึกแล้วได้แต่งงานกับแม่สาย ช่วยกันทำมาหากินบนที่ดิน ๑๐ ไร่กว่า ทำนาได้ข้าวบ้าง ไม่ได้ข้าวบ้าง จึงใช้เวลาว่างจากการทำนาไปเรียนตัดผมเป็นอาชีพเสริม และประหยัดดอคอมไปซื้อสามล้อถีบ ราคา ๖๐๐ บาท มาถีบรับจ้างในจังหวัดนครราชสีมา มีรายได้เพิ่มขึ้นวันละ ๒๐ กว่าบาท ขณะนั้นสหรัฐอเมริกามาตั้งฐานทัพที่โคราช นายประคองไปสมัครเป็นช่างไม้ แล้วเปลี่ยนมาเป็นยามรักษาการณ์ ได้เงินเดือน ๑,๗๐๐ บาทต่อเดือน แต่ต้องย้ายไปเป็นยามตามจังหวัดต่างๆ ที่มีค่ายทหารอเมริกัน ทำให้นายประคองรู้สึกเบื่อหน่ายชีวิตที่ต้องห่างจากครอบครัวออกไปทุกที และคิดว่าไม่ใช่การดำเนินชีวิตที่ต้องการ จึงกลับบ้านเกิดเตรียมทำนาต่อไป

ประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๔ ทางราชการส่งเสริมให้ปลูกข้าวนาปรัง โดยสร้างคลองส่งน้ำจากเขื่อนลำพระเพลิง นายประคองกลับไปคิดถึงเรื่องการสร้างอาหารให้พอกิน เพราะคนมีข้าวกินต้องมีกับข้าวด้วย จากความคิดดังกล่าว นายประคองจึงเริ่มสร้างหลักฐานที่บ้านพลับพลา อำเภอโชคชัย ขุดบ่อปลาเป็นเวลา ๘ เดือน ได้บ่อกว้าง ๒ งาน ลึก ๑ เมตร แต่เมื่อปล่อยปลาลงไป กลับล้มเหลว เพราะน้ำหลากจากเขื่อนมาท่วมบ่อปลาจนปลาหนีออกไปหมดถึง ๒ ปีซ้อน แทบสิ้นเนื้อประดาตัว แต่ก็ไม่ท้อถอย ตัดสินใจปรับปรุงบ่อ ยกคันดินให้สูงทำร่องน้ำระบายด้วย นอกจากเลี้ยงปลายังปลูกพืชและไม้ผลบนคันบ่อ การใช้ความพยายามในช่วง ๔ - ๕ ปี ครอบครัวที่ยากลำบากก็เริ่มลืมตาอ้าปากขึ้นมาบ้าง

เมื่อเจ้าหน้าที่ประมงเห็นว่า นายประคอง มีความตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง จึงสนับสนุนให้เข้ารับการฝึกอบรม เรื่องการเลี้ยงและขยายพันธุ์ปลาที่สถานีประมงจังหวัดนครราชสีมา จนมีความชำนาญเริ่มเพาะพันธุ์ปลาดูด้วยตัวเองได้ ในขณะเดียวกันก็พยายามเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา สามารถจัดความสัมพันธ์ของต้นไม้กับปลา เขียนออกมาเป็นชุดความรู้ในการเลี้ยงปลา

เช่น บริเวณที่มีต้นจิก ต้นจาม เลี้ยงปลาได้ดี เนื้อปลาร่อย บริเวณที่มีต้นยาง ต้นตะแบก เลี้ยงปลาได้ดี แต่เนื้อปลาจะไม่ร่อย เป็นต้น มีการคอยดูแลและรักษาสังแวดล้อม ด้วยการตัก น้ำจากคลองส่งน้ำลำพระเพลิงใส่ขวด ติดสลาก วัน เดือน ปี สังเกตสีของน้ำหรือลักษณะของ ตะกอนที่ปล่อยไป ทำให้รู้สภาพของน้ำ เป็นต้น

การสะสมประสบการณ์จากการเรียนรู้ การสังเกต การทดลอง ทำให้นายประคอง เป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องปลาคนหนึ่ง ทุกวันนี้สามารถเพาะพันธุ์ปลาก่อจำหน่ายให้สมาชิกและ ชาวบ้านผู้สนใจประมาณปีละ ๒,๐๐๐ ราย เป็นพ่อค้าที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรม จะขายลูกปลา ให้พอดีกับบ่อของลูกค้า ใครต้องการซื้อมากกว่านั้นก็ให้ขายให้ เวลาวางจะตระเวนไปตาม บ่อปลาของลูกค้า เพื่อช่วยแก้ปัญหาให้ บ้านนายประคองเป็นศูนย์การเรียนรู้ มีเกษตรกร และนักเรียนมาเรียนรู้การเลี้ยงปลา การเพาะปลูกพืช และรับฟังแนวความคิดในการดำรงชีวิต อยู่เสมอ

นายประคองดำเนินชีวิตอย่างสมถะ เรียบง่าย และเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจหาความรู้และประกอบอาชีพเลี้ยงปลา ในปีกาญจนาภิเษก พ.ศ. ๒๕๓๙ ทั่วประเทศมีการคัดเลือก คนดีศรีสังคมไว้เพียง ๔ คน นายประคอง มนต์กระโทก เป็นผู้หนึ่งในจำนวนนี้ นับเป็น ความภาคภูมิใจแก่ตนเอง ครอบครัว และชาวจังหวัดนครราชสีมาด้วย

ชายชาติทหาร: ผู้สร้างความเจริญให้แก่จังหวัดนครราชสีมา ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์

ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เกิดเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๓ บิดาชื่อ หลวงวิจิตรทรรพ (บึง) มารดาชื่อ นางอืด ภูมิสำเนาเดิมอยู่บ้านบ่อทราย เลขที่ ๗๘๘ ตำบลบ่อทราย อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เริ่มเข้ารับราชการทหารยานเกราะ ยศร้อยตรี เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕ ได้เลื่อนยศเปลี่ยนตำแหน่งหน้าที่ตลอดมา จนถึง พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้เป็นรองแม่ทัพ และแม่ทัพภาคที่ ๒ และ พ.ศ. ๒๕๒๑ เป็นผู้บัญชาการ ทหารบก ในสมัยที่ดำรงตำแหน่งแม่ทัพภาคที่ ๒ ได้วางแผนแผนการดึง

มวลชนให้เลิกสนับสนุน ผค. กลับมาสนับสนุนเจ้าหน้าที่ของรัฐ นั่นคือใช้การเมืองนำการ ทหาร วิธีการนี้ประสบผลสำเร็จ ถือเป็นแบบอย่างในการปราบปรามคอมมิวนิสต์อย่างได้ผล

ในด้านการเมือง พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง มหาดไทยในสมัยที่พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นนายกรัฐมนตรีครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๐ และเมื่อพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ได้เป็นนายกรัฐมนตรี ครั้งที่ ๒ มีการจัดตั้งคณะรัฐบาลขึ้น เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้รับตำแหน่ง เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

ต่อมาวันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๓ ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ ๑๖ ของประเทศไทย และได้บริหารประเทศมาจนมีการยุบสภา เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๙ รวมเวลาที่เป็นนายกรัฐมนตรี ๖ ปี ๔ เดือน เศษ เอกอัครราชทูต จอห์น กันเธอร์ดีน แห่งสหรัฐอเมริกา ยกย่อง และได้เพิ่มความช่วยเหลือ

แก่ประเทศไทยเป็นสามเท่า นอกจากนี้ยังได้รับมอบปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากมหาวิทยาลัยแห่งชาติฟิลิปปินส์ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่เคยทูลเกล้าฯ ถวายปริญญาดูเดียวกันนี้แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖

ในสมัยที่ดำรงตำแหน่งแม่ทัพภาคที่ ๒ ที่จังหวัดนครราชสีมา ได้เข้าไปคลุกคลีกับประชาชนอย่างใกล้ชิด ได้รับความทุกข์สุขของประชาชน โดยเฉพาะคนยากจนที่ต้องเป็นคอมมิวนิสต์ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ใช้วิธีการ การเมืองนำการทหาร ตั้งกองกำลังทหารพรานเพื่อใช้ปราบปราม ผกค. โดยตรง พ.ศ. ๒๕๒๑ โดยมี พ.อ.พิเศษชวลิต ยงใจยุทธ นายทหารซึ่งมีความเฉลียวฉลาดและประสบการณ์สูงเป็นผู้ดำเนินการฝึกอบรมอย่างได้ผลดียิ่ง กล่าวได้ว่า ผู้ก่อการร้ายลดไปมาก ทำให้บ้านเมืองมีความสงบสุขขึ้น และประชาชนพออยู่ได้ไม่ยากจนข้นแค้นเหมือนก่อน

ผลงานในการช่วยเหลือราษฎร โดยเฉพาะการพัฒนาชนบทแนวใหม่ ที่เรียกว่า กชช. (การพัฒนาชนบทแห่งชาติ) ได้มอบหมายให้กระทรวงหลักต่างๆ คือ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ร่วมมือกันช่วยเหลือประชาชนในชนบท เพื่อให้พออยู่พอกิน และแก้ปัญหาด้วยการพัฒนาตนเองได้ โครงการหลายโครงการจึงเกิดขึ้นจากแนวความคิดดังกล่าว เช่น โครงการโคกขนาพัฒนา พ.ศ. ๒๕๒๔ โดยอาศัยเครื่องมือจปฐ. หรือความจำเป็นพื้นฐาน

พ.ศ. ๒๕๒๑ พลเอกเปรม สนับสนุนให้ตั้งมูลนิธิรักเมืองไทย ได้มีการจัดงานการกุศลรักเมืองไทย ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๔ ที่จังหวัดนครราชสีมา นำรายได้ไปสร้างโรงเรียนในถิ่นทุรกันดารได้ ๘ แห่ง อยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา ๒ แห่ง คือที่อำเภอปักธงชัย และอำเภอโชคชัย

ในช่วงการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๒๖ เมษายน ถึงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ ที่จังหวัดนครราชสีมา ทางจังหวัดได้พยายามใช้จ่ายเงินอย่างประหยัด ทำให้มีเงินเหลือสามล้านบาทถ้วน จึงนำเงินดังกล่าวมาจัดตั้งมูลนิธิ โดยใช้ชื่อว่า มูลนิธิเปรม ติณสูลานนท์ จังหวัดนครราชสีมา เพื่อเป็นเกียรติประวัติแก่ท่านและชาวนครราชสีมา ในโอกาสนี้ ท่านได้มอบเงินสมทบอีก ๑๓,๐๐๐ บาท เงินของมูลนิธิจะใช้ในการส่งเสริมการกีฬาของจังหวัดและนำไปช่วยเหลือนักเรียนที่ประพฤติดีแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ให้ศึกษาได้จนจบ

ภายหลังการยุบสภาแล้ว ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้เป็นองคมนตรีคณะรัฐบาลในชุดต่อมาได้กราบบังคมทูลพระกรุณาขอพระราชทานพระบรมราชานุญาติตำแหน่งรัฐบุรุษแก่ท่าน

วันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นประธานองคมนตรี แทนนายสัญญา ธรรมศักดิ์ ที่ขอลาออกเพราะสุขภาพไม่สมบูรณ์

ฯพณฯ พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ

พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เกิดวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๕ ที่ตำบลพลับพลาไชย จังหวัดพระนคร บิดาชื่อนี้ จอมพลผิน ชุณหะวัณ มารดาชื่อนี้ คุณหญิงวิบูลลักษณ์ ภรรยา

คือท่านผู้หญิงบุญเรือน ชุนพะวัน (นามสกุลเดิม โสพจน์) มีบุตรธิดา ๒ คน ท่านกล่าวว่า ผมเกิดที่พลับพลาไชย แต่ไปโตโคราช ชีวิตท่านจึงผูกพันกับชาวจังหวัดนครราชสีมาโดยตลอด มีบ้านพักทั้งในกรุงเทพฯ และนครราชสีมา

ในเยาว์วัยได้อยู่ใกล้ชิดจอมพล ป. พิบูลสงครามซึ่งเป็นเพื่อนบิดา ทำให้ได้รับรู้เหตุการณ์ และรู้จักรัฐมนตรีทุกคนทุกชุดในรัฐบาลสมัยนั้น การรับราชการ เริ่มต้นที่ยศว่าที่ร้อยตรี เป็นผู้บังคับหมวด กองพันทหารที่ ๑ รักษาพระองค์ ผู้บังคับกองร้อย ผู้บังคับการโรงเรียนยานเกราะ แต่เกิดเหตุการณ์ทางการเมืองผันแปรวิถีชีวิตจากวงการทหารไปสู่วงการทูต ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๑ โดยไปรับตำแหน่งเป็นอุปทูตฯ ประเทศอาร์เจนตินา จากนั้น

ได้รับตำแหน่งเป็นอัครราชทูต และเอกอัครราชทูต ประจำประเทศอาร์เจนตินา เอกอัครราชทูต ประจำประเทศออสเตรีย ตุรกี สำเนียงติดกัน และประจำองค์การสหประชาชาติ ณ นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ นานถึง ๑๕ ปี

พ.ศ. ๒๕๑๕ พลเอกชาติชาย ถูกเรียกตัวกลับมารับราชการในประเทศไทย ในตำแหน่งอธิบดีกรมการเมือง และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงต่างประเทศ ในรัฐบาลจอมพล ถนอม กิตติขจร อีกสามปีต่อมา พลเอกชาติชาย ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร ครั้งแรกที่จังหวัดนครราชสีมา ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ก่อนที่จะเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ในปีต่อมา การลงสมัครรับเลือกตั้งทุกครั้ง ได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมาทุกสมัย และได้เป็นหัวหน้าพรรคชาติไทย และรองนายกรัฐมนตรีเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔

ในการเลือกตั้งครั้งสุดท้ายเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ พลเอกชาติชาย ในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา และหัวหน้าพรรคชาติไทย ได้จัดตั้งรัฐบาล และเป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ ๑๗ ของประเทศไทย

พลเอกชาติชาย ได้สร้างความเจริญให้จังหวัดนครราชสีมาหลายประการ ที่สำคัญคือการดำเนินนโยบายจัดตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีจึงมีมติให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ที่จังหวัดนครราชสีมา เพื่อจะเอื้อต่อการพัฒนาภูมิภาคทั้งด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อุตสาหกรรม และเกษตรกรรม รวมทั้งยังสามารถเชื่อมโยงและสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกได้ด้วย ในที่สุดมหาวิทยาลัยดังกล่าวก็ดำเนินการได้เสร็จสิ้น ตามวัตถุประสงค์ใน พ.ศ. ๒๕๓๓

ต่อมาได้สนับสนุนให้จัดงานแสดงเกษตรและอุตสาหกรรมโลก หรือ Worldtech'95 Thailand แต่โครงการชะงักลงระยะหนึ่ง เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล ต้องเลื่อนการจัดงานออกไปอีก ๑ ปี คือระหว่างวันที่ ๔ พฤศจิกายน ถึงวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ในสมัยที่ นายบรรหาร ศิลปอาชา เป็นนายกรัฐมนตรี โดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เป็นผู้แทนพระองค์ เสด็จพระราชดำเนินไปทรงเปิดงาน

ความเจริญอีกอย่างหนึ่งที่เป็นผลงานของท่าน คือ การจัดสร้างถนนสี่เลน จากจังหวัดสระบุรีถึงจังหวัดนครราชสีมา ทำให้การคมนาคมและการสัญจรไปมาสะดวกรวดเร็ว และปลอดภัยมากขึ้น เป็นแบบอย่างแก่จังหวัดอื่นๆ ต่อมา

ฯพณฯ พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ถึงแก่อสัญกรรมด้วยโรคมะเร็งในตับ เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่โรงพยาบาลครอมเวล กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ รวมอายุได้ ๗๖ ปี

พลโทสนั่น มะเร็งสิทธิ์

พลโทสนั่น มะเร็งสิทธิ์ แม่ทัพภาคที่ ๒ เป็นชาวโคราชโดยกำเนิด เกิดวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ที่อำเภอโนนสูง จังหวัดนครราชสีมา เป็นบุตรของนายสี และนางมี มะเร็งสิทธิ์ มีภรรยาชื่อ นางรำพึงพิศ มีบุตรธิดารวม ๓ คน เริ่มการศึกษาที่โรงเรียนโนนสูงศรีธานี จนจบชั้น ม.๖ ได้เข้าเรียนต่อในโรงเรียนเตรียมทหาร รุ่นที่ ๓ โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า โรงเรียนเสนาธิการทหารบก วิทยาลัยการทัพเรือ และวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร มีตำแหน่งสำคัญทางการทหาร ตั้งแต่ผู้บังคับกองพันทหารราบที่ ๑ กรมผสมที่ ๒๓ รองผู้บังคับการกรมทหารราบที่ ๒๓ ผู้บังคับการกรมทหารราบที่ ๑๒๒ เสนาธิการกองพลทหารราบที่ ๖ รองผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๖ ผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๑๒ ผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๖ รองแม่ทัพภาคที่ ๒ แม่ทัพน้อยที่ ๒ และแม่ทัพภาคที่ ๒ (ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๑)

เกียรติประวัติดีเด่น

ได้รับพระราชทานรางวัลผู้ปฏิบัติกาที่ดี โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๕

ได้รับรางวัลเกียรติยศจักรดาว ประจำปี ๒๕๓๗ สาขาพัฒนาสังคมจากมูลนิธิโรงเรียนเตรียมทหาร

ได้รับรางวัลบุคคลตัวอย่างของมูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประจำปี ๒๕๓๘

ในขณะที่ดำรงตำแหน่งผู้บังคับกองพันทหารราบที่ ๑ กรมผสมที่ ๒๓ พลโทสนั่น มะเร็งสิทธิ์ ได้ปฏิบัติการบริเวณพื้นที่ชายแดนจังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อระงับยับยั้งสถานการณ์การคุกคามของผู้ก่อการร้าย และกองกำลังจากภายนอกประเทศที่เข้ามาจับกุม กวาดต้อน เฝ้าบ้านเรือนราษฎรในเขตอำเภอบ้านกรวด ละหานทราย ปะคำ จังหวัดบุรีรัมย์ และปราบปรามผู้ก่อการร้ายในเขตอำเภอเลิงสาบ ครอบิ์ จังหวัดนครราชสีมา ได้อำนวยการวางแผน คุ่มครองการก่อสร้างเส้นทางจากอำเภอละหานทราย ไปอำเภอตาพระยา จังหวัดปราจีนบุรี ท่ามกลางการต่อสู้ขัดขวางของผู้ก่อการร้ายและกองกำลังภายนอกประเทศอย่างรุนแรง จนกระทั่งการก่อสร้างทางแล้วเสร็จ เมื่อการต่อสู้บริเวณชายแดนจังหวัดบุรีรัมย์ ที่มีความรุนแรงที่สุดเริ่มคลี่คลายลงในปลายปี ๒๕๒๒ พลโทสนั่น ได้วางแผนติดตามทำลาย กองกำลังติดอาวุธที่เคลื่อนย้ายไปพื้นที่อื่น เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและสันติสุขแก่ประชาชน ในที่สุดก็ทำได้สำเร็จ ใน พ.ศ. ๒๕๒๔ ประชาชนจึงได้รับความสงบร่มเย็นจนถึงปัจจุบัน

ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๒๔ - ๒๕๒๘ ได้เข้าปฏิบัติงานต่อในพื้นที่ชายแดนด้านจังหวัด สุรินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดอุบลราชธานี จัดตั้งสำนักงานประสานงานพัฒนา พื้นที่ชายแดนสนับสนุนการปฏิบัติการป้องกันประเทศตามแผนงานของกองกำลังสุรนารี และปฏิบัติงานต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. ๒๕๒๔ - ๒๕๓๑ ได้มีการประสานงานกับภาครัฐบาล ภาครัฐต่างประเทศ และภาคเอกชน อย่างได้ผลดีทุกระดับ การปฏิบัติงานพัฒนาได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นเป็นอย่างดี

ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๓๑ - ๒๕๓๕ ได้วางแผนอำนวยการให้มีการปฏิบัติตามแนวทาง ยุทธศาสตร์พัฒนาและยุทธศาสตร์การต่อสู้เบ็ดเสร็จอย่างจริงจัง จนสำเร็จเป็นรูปธรรม ทุกพื้นที่ ทำให้สามารถควบคุมรักษาความปลอดภัยบริเวณชายแดนได้ครอบคลุมทุกพื้นที่มา จนถึงปัจจุบัน เมื่อมาดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๖ และผู้บัญชาการกองกำลัง สุรนารี ในปลาย พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้วางแผนอำนวยการ ปฏิบัติการตอบโต้การกระทำจาก ภายนอกประเทศ เพื่อพิทักษ์รักษาชีวิต ทรัพย์สินและแผ่นดินไทยไว้ด้วยความกล้าหาญ และ เด็ดเดี่ยว จนได้รับผลสำเร็จเป็นอย่างดี

ผลการปฏิบัติงานของท่านเป็นประโยชน์ต่อประชาชนและประเทศชาติอย่างเสมอต้น เสมอปลาย ท่านเป็นผู้ที่มีความอ่อนน้อม มีความประพฤติดี เป็นที่ยอมรับของบุคคลและหน่วย งานอื่น ส่งผลให้การปฏิบัติงานประสบความสำเร็จเป็นประโยชน์ต่อพื้นที่ และประชาชนอย่าง กว้างขวาง ประกอบกับความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ อย่างแน่วแน่ จึงปฏิบัติงานสนองแนวพระราชดำริตามโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ช่วยให้ประชาชนผู้ยากไร้ และประสบภัยได้รับประโยชน์จากการพัฒนาอย่างกว้างขวางหลาย พื้นที่ ท่านจึงได้รับการยกย่อง และประสบความสำเร็จก้าวหน้าในการปฏิบัติหน้าที่ราชการมาจนกระทั่ง ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้เป็นแม่ทัพภาคที่ ๒ สมควรแก่ความภาคภูมิใจของ สถาบันกองทัพ และชาวนครราชสีมาโดยทั่วกัน

นักสู้จากโคราช

นายสุข ปราสาทหินพิมาย

นายสุข จาดพิมาย หรือ สุข ปราสาทหินพิมาย เกิด พ.ศ. ๒๔๕๒ ที่ตำบลรังนก อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา บิดาชื่อ ญ์ อาชีพทำนา มีพี่น้องเป็นชายล้วน ๕ คน นายสุขเป็นบุตรคนที่ ๓ คำว่า ปราสาทหินพิมาย มาจากการตั้งชื่อคณะนักมวยตามสัญลักษณ์ของเมืองพิมาย และต่อมา นายพรหม สัสดีอำเภอพิมาย ได้เปลี่ยนนามสกุลเดิมให้ เป็นปราสาทหิน-พิมาย

เมื่อเป็นเด็ก ได้ช่วยพ่อแม่ทำงานเลี้ยงวัว เลี้ยงควายตามประสา เด็กบ้านนอก จนอายุได้ ๑๓ ปี ก็บวชเป็นสามเณร อยู่วัดบ้านแดง อำเภอพิมาย ฝึกเทศน์ ขาดกับหลวงปู่โต ซึ่งเคยไปเทศน์ในพระบรมมหาราชวัง สามารถเทศน์ได้อย่างคล่องแคล่ว อยู่วัดบ้านดง ๔ ปี ปีที่ ๕ ย้ายมาอยู่วัดเดิม อำเภอพิมาย กับหลวงพ่อยุ้ย เรียนพระธรรมวินัย สอบได้นักธรรมตรี สึกออกมาช่วยทำงานได้ ๓ ปี ถูกคัดเลือกไปเป็นทหาร ต่อมาถูกคัดเลือกไป

เป็นตำรวจ ครูฝึกสั่งให้ชกกับคนที่เข้าแถวอยู่ตรงกันข้าม นายสุขต่อยคู่ต่อสู้เพียงหมัดเดียว ที่ก้านคอ คู่ชกถูกหามส่งโรงพยาบาล และในครั้งต่อๆ มาก็เช่นกัน คู่ต่อสู้ถูกเหวี่ยงตกฟาก ครุบุญ ชูรัตน์ จึงชวนไปฝึกซ้อมด้วย ตั้งแต่นั้นมาก็ตั้งใจจะเอาดีทางหมัดมวย

พ.ศ. ๒๔๖๘ ลาออกจากตำรวจกลับมาอยู่บ้าน นายบ้านนักมวยโคราชชอชก ผู้ประกอบจัดให้ชกกันหลังวัดใหม่ประดุษัย นายสุขเพิ่งหายป่วยจากถูกรถทับเท้าได้ ๔๐ วัน ใช้ผ้าขาวพันข้อเท้าขวาไว้ แล้วเขยยกขาต่อยกับคู่ต่อสู้ สามารถเอาชนะเหวี่ยงได้ในยกที่ ๓ ถือเป็นการชกครั้งแรกในชีวิตนักมวย ต่อมากรรมการจัดมวยเนื่องในงานประจำปีวัดสระเพลง อำเภอพิมาย ประกอบคู่ให้ต่อยกับ ลี จิตตะบุตร ฉายาไอ้เสือสังเวียน นักมวยฝีมือดีจากโคราช แต่สุขภาพไม่ดี มีอาการไอจึงปฏิเสธ หายป่วยแล้วได้ไปชกกับเสถียร นักมวยดังจากบ้านปฐุ โคราช ชนะน็อกในยกที่ ๑ ชกกับนายชัย ที่อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น ก็ชนะน็อกในยกที่ ๑ เช่นกัน ต่อมาได้ชกกับ ลี จิตตะบุตร (เทียมกำแหง) ซึ่งเป็นนักมวยฝีมือดีจากโคราช นายสุขชกออกมามีจิ้งเสมอกันไป เมื่อชกกับ บุญธรรม ดังสุเทพ ที่โคราช เอาชนะ บุญธรรมได้อย่างสบาย และชกกับ ปะ ไชยยุระ ครูพละที่อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์ ชนะน็อกยกที่ ๓

หลังจากแต่งงานกับนางสาวทองมาก แซ่ตั้ง ได้ ๓ เดือน นายสุขไปช่วยคุมงานประจำปีที่บ้านดง อำเภอพิมาย เกิดการฆ่ากันตาย ญาติผู้ตายเข้าใจผิดกล่าวหาว่าเป็นผู้ฆ่า ถูกพิพากษาจำคุก ๒๐ ปี แต่ประพฤติดีได้รับการลดโทษเหลือเพียง ๗ ปี ถูกฝากขังรอคำพิพากษาอยู่ที่เรือนจำจังหวัดนครราชสีมา เป็นเวลา ๘ เดือน ก่อนถูกส่งไปยังที่เรือนจำกลางบางขวาง กรุงเทพฯ มีคนไปสั่งให้ประเสริฐ ส.ส. นักมวยฝีมือดีจากกรุงเทพฯ มาชกกับสุข พัดต้อนญาติให้สุขชกได้ เมื่อครบ ๕ ยก ตัดสินให้เสมอกัน

นายสุขได้รับการอภัยโทษเมื่ออายุได้ ๓๔ ปี ต่อมาเมื่อนายสนามเวที่ราชดำเนินจัดให้ชกกับศรีเมือง อินทรยศ ซึ่งเป็นนักมวยที่มีความทรหดอดทนเป็นพิเศษ นายสุขใช้วิธีชกแบบมวยวัด ชนะเทคนิคหนีคอเอาทีไปน็อกที่ ๓ อีก ๒๐ วันต่อมา ชกกับประสิทธิ์ ชมศรีเมฆ ซึ่งถือเป็นราชสีห์แห่งเวที่ราชดำเนิน แต่ก็เอาชนะได้ในยกที่ ๒ ประสิทธิ์ถูกหามไปพยาบาล นักหนังสือพิมพ์ตั้งฉายาให้ว่า **สุข ยักษ์ผีโขมด** หลังจากนั้นชกกับทวี ใจมีบุญ หรือยักษ์คางคกร เอาชนะได้ในยกที่ ๓ และได้มาชกกับประเสริฐ ส.ส. ที่เคยชกเสมอกันมาก่อน ประเสริฐต่อยกลาง หน้าผาก ครบ ๕ ยกเสมอกันอีก ครั้งที่ต่อยกับถวัลย์ วงศ์เทเวศร์ **กำแพงเมืองจีน** ซึ่งเป็นนักมวยทนทรหด มีคนเข้าดูมากเป็นประวัติการณ์ ชกกันถึง ๕ ยก นายสุขชนะคะแนน มีการถ่ายภาพยนตร์โดยองค์การยูเนสโก เพื่อนำไปฉายหาเงินช่วยเหลือคนยากจนในต่างประเทศ

นายสุขมาชกกับสมาน ดิลกวิลาส ฉายาเอนดลระแมน นักมวยอันดับ ๑ ของราชดำเนิน ผลปรากฏว่าเสมอกัน และเมื่อมาชกกับถวัลย์อีกครั้งหนึ่ง ก็เอาชนะคะแนนได้เช่นเดิม ต่อจากนั้นขึ้นไปเมืองเหนือชกกับสมานอีกครั้งหนึ่ง สามารถชนะน็อกสมานได้ ประมาณ ๑ ปีต่อมา ได้ชกกับสมพงษ์ เวชสิทธิ์ เจ้าของสมญานาม **ซ้ายปรมาณู** แชมป์เียนมวยสากลภาคตะวันออกไกล ที่เวทีชั่วคราว สนามกีฬาแห่งชาติ มีผู้ชมแน่นขนัด ทั้งที่ฝนตกกราวกับฟ้ารั่ว เอาชนะได้ในยก ๒ แต่ถูกโหมว่าชกแบบไร้เมตตาธรรม ซึ่งนายสุขสารภาพว่ากลัวหมัดของสมพงษ์

มาก จึงรีบเผด็จศึกโดยเร็ว หลังจากนั้น ยังคงชกกับคู่ปรับเก่าซึ่งหมุ่นเวียนเปลี่ยนกันมา แก้มือ แต่ก็เอาชนะได้ จนกลายเป็นนักมวยขึ้นคาน กลับไปทำไร่ไถนาที่บ้านเกิดเสีย ๓ ปี และกลับมาชกกับนักมวยรุ่นใหม่ สุรัช ลูกสุรินทร์ เป็นครั้งแรกที่นายสุแพ และชกกันอีก ๓ ครั้ง ชนะน็อค ๒ ครั้ง แพ้คะแนน ๑ ครั้ง เพราะมีข้อตกลงว่า ถ้าต่อยนายสุได้ครบ ๕ ยก ถือว่าเป็นผู้ชนะ ในการชกกับซูชัย พระขรรค์ชัย ปี พ.ศ. ๒๔๙๔ นายสุบอบช้ำมาก จึงแพ้น็อคเอาที่ในยกสุดท้าย

นายสุยังคงชกมวยอยู่กับนักมวยหลายคน มีทั้งชนะคะแนนและชนะน็อคเอาท์ จนกระทั่งมาชกกับศักดิ์ชัย นาคพยัคฆ์ นายสุอายุได้ ๔๔ ปีแล้ว จึงแพ้คะแนน ซึ่งหมายถึงแพ้สังขารของตนเองด้วย ต้องการแขวนนวม แต่ทางเวทีไม่ยอมเพราะเก็บค่าดูได้มากทุกครั้งที่ขึ้นเวที เมื่อมาต่อยกับสิงลม ศรสิงห์ ยกที่ ๕ นายสุชกมือบอกรกรรมการว่า ยอมแพ้ เพราะรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น จากนั้นก็ประกาศแขวนนวมเลิกชกมวย รวมเวลาที่ชกมวยเป็นอาชีพได้ ๑๒ ปี ผู้ชมทุกคนต่างยกย่องว่าสุเป็นปรมาจารย์คนหนึ่งในวงการมวยไทย

นายสุ ปราสาทหินพิมาย มีความภูมิใจที่มีผู้กล่าวขวัญถึงความเก่งกล้าในเชิงมวยของท่าน และการที่นายอำเภอพิมาย และชาวพิมาย ได้สร้างรูปปั้น ท่านไว้ที่บริเวณด้านหน้าของไทรงาม อำเภอพิมาย ซึ่งจะเป็นอนุสรณ์เตือนใจให้เยาวชนและคนรุ่นหลังได้รำลึกถึงลูกโคราชคนหนึ่งที่มีฝีมือในเชิงหมัดมวยไว้เป็นประวัติศาสตร์อันยาวนาน กล่าวได้ว่า ยังไม่มีนักมวยคนใดที่มีอนุสาวรีย์ไว้เตือนความทรงจำเช่นนายสุ ปราสาทหินพิมาย

นายรัตนพล ส.วรพิน (ดัทช์บอยยิม)

นายรัตนพล ส.วรพิน (ดัทช์บอยยิม) หรือ โบ้ ผู้ได้รับฉายาว่า เขาทรายน้อย เป็นชาวอำเภอด่านขุนทด ลูกศิษย์หลวงพ่อดูณ ปรีสุทโธ เกิดวันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๖ ชื่อจริงคือ นายอนุชา โพธิ์ทอง บิดาชื่อ นายสมใจ มารดาชื่อ นางสมจิต มีพี่น้องรวม ๙ คน นายรัตนพลเป็นคนที่ ๒

เรียนหนังสือชั้นประถมต้นที่โรงเรียนบ้านหินเพิง และมาเรียนชั้นประถมปลายที่โรงเรียนบ้านสะพานหิน ครูอาทิตย์ สุธิภาพ ส่งเสริมให้เล่นกีฬาทุกประเภท ซึ่งนายอนุชาเล่นได้ดีและได้รับชัยชนะทุกประเภท โดยเฉพาะกรีฑาถูลู่และลาน จึงได้รับคัดเลือกมาแข่งกีฬาที่จังหวัด โรงเรียนมัธยมศึกษาหลายโรงเรียนติดต่อให้มาเรียนและเล่นกีฬา นายอนุชาได้เข้าเรียนที่โรงเรียนหนึ่ง แต่เรียนได้ไม่กี่วันก็หนีกลับบ้าน เพราะความเป็นห่วงครอบครัว

นายอนุชาเป็นเด็กเรียนเก่ง แต่เพราะมีปัญหาทางบ้าน ซึ่งมีฐานะยากจน จึงเรียนได้ไม่ต่อเนื่อง และต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว เริ่มต่อยมวยหาเลี้ยงครอบครัวตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี มีรายได้ครั้งละ ๔๐ บาท ในที่สุดก็ทิ้งการเรียนไปต่อยมวยที่นครสวรรค์ เพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น และนำกลับมามอบให้ครอบครัวทุกครั้ง

นายอนุชาเป็นคนรับผิดชอบและมีน้ำใจ มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณทุกคน สิ่งใดที่สามารถทำเพื่อตอบแทนบุญคุณได้ เขาจะรีบทำทันที เช่น เมื่อซ้อมกีฬา หรือต่อยมวยจนค่ำ ต้องพักบ้านพักครู เขาจะเก็บกวาดเช็ดถูบ้านเรือนจนสะอาด หุงข้าวทำกับข้าวให้ครูรับประทานทุกครั้ง

เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เข้าค่ายฝึกซ้อมอย่างจริงจังที่ค่ายเกียรติศักดิ์ รพท. ใช้ชื่อต่อยมวยว่า เทือกกล้า เกียรติศักดิ์ รพท. แต่ชกได้ไม่นานก็หนีออกจากค่ายมวย เพราะต้องขึ้นชกแทบทุกอาทิตย์ ร่างกายบอบช้ำมาก รายได้ไม่คุ้มกับการเจ็บตัว พ่อแม่มองคงลำบากเขาที่เขาทำไร่ พี่น้องอดมื้อกินมื้อ บ้านเป็นกระต๊อบเก่าๆ หลังคารั่ว เมื่อถึงฤดูฝนแทบจะอยู่ไม่ได้ จึงตั้งใจว่าจะต้องต่อยมวยหาเงินมาสร้างบ้าน และให้พ่อแม่พี่น้องมีความสุขสบายขึ้น

นายอนุชากลับบ้านและตระเวนต่อยมวย โดยใช้ชื่อว่า **ทนเอาหน้อย ต่อยไช่หนี่** ในที่สุดได้พบกับบิดาของหงษ์หยก และเกรียงไกร ส.วรพิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ตกลงไปต่อยมวยที่อำเภอตากลี นครสวรรค์ หลังจากต่อยมวยอยู่ ๑ ปี ได้เงินค่าตัวไม่พอไช่หนี่จึงกลับบ้าน เมื่อกลับไปตากลีอีกครั้งหนึ่ง หงษ์หยกและเกรียงไกรชวนไปต่อยมวยที่กรุงเทพฯ สังกัดค่ายมวย ส.วรพิน วันหนึ่ง นักมวยชื่อ รัตนพล ป่วยขึ้นชกไม่ได้ นายอนุชาขอขึ้นชกแทน เพราะอยากได้เงินส่งไปให้ทางบ้าน จึงชกในชื่อรัตนพล และใช้ชื่อนี้ตลอดมา

หลังการชก เขาได้ชัยชนะ ก็ลุยชกมวยไทยต่อมา ได้ค่าตัวครั้งละ ๓,๐๐๐ - ๗,๐๐๐ บาท ส่วนมากชนะน็อกคู่ต่อสู้ แต่จุดอ่อนอยู่ที่เท้าซ้าย จึงเปลี่ยนไปชกมวยสากลเนื่องจากมีแรงหมัดดี นายอนุชาหรือ รัตนพล ส.วรพิน เอาใจใส่ฝึกซ้อม และมีความตั้งใจมั่นที่จะตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ กับทำให้พี่น้องมีชีวิตที่ผาสุก พ้นจากความทุกข์ยาก คนดูชอบลีลาการต่อยมวยของเขามาก และจำได้ดีว่า ก่อนชกทุกครั้ง เขาต้องประกาศว่า **ไชโย ไชโย ไชโย ย่าโมออกศึก** ในที่สุดก็ได้เป็นแชมป์ของราชดำเนิน จนกระทั่งวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๕ เขาได้เป็นแชมป์โลกอินเตอร์มินิฟลายเวท โอบีเอฟ และได้เป็นแชมป์โลก รุ่นมินิฟลายเวท โอบีเอฟ เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ สามารถป้องกันแชมป์โลกได้ถึง ๑๑ ครั้ง จึงเป็นแชมป์โลกคนที่ ๒ ที่สามารถชกป้องกันตำแหน่งได้เกิน ๑๐ ครั้ง รองจากเขาทราย กาแล็กซี่ แชมป์โลก คนที่ ๔ ในรุ่นจูเนียร์แบนตั้มเวท ของสมาคมมวยโลกซึ่งป้องกันแชมป์โลกได้ถึง ๑๔ ครั้ง ก่อนอำลาจากวงการมวย รัตนพลขึ้นชมการชกของเขาทรายมากพยายามเลียนแบบการชก โดยเฉพาะการน็อกคู่ต่อสู้เพื่อให้ชนะโดยไม่มีข้อครหาว่า โกงการต่อยมวย

ปัจจุบัน รัตนพล ไปชกในรุ่น ๑๐๘ ปอนด์ แม้จะไม่ประสบความสำเร็จดังามเช่นที่เคยได้รับมา แต่ไม่มีใครลืมนลีลาการชก และประวัติชีวิตของเด็กคนหนึ่งที่กำลังก้าวขึ้นมาประสบความสำเร็จในระดับสูงสุด ด้วยความเป็นคนดี มีน้ำใจ ความกตัญญู และความตั้งใจจริงที่จะปลดเปลื้องความทุกข์ของครอบครัว แล้วเขาก็ทำได้สำเร็จ จึงควรที่เยาวชนจะได้ศึกษาคุณลักษณะดังกล่าวของเขาไว้เป็นแบบอย่างต่อไป

จากประวัตินักมวย ๒ คน ซึ่งถึงแม้จะเป็นบุคคลที่ต่างยุค ต่างสมัย ต่างชั้นเชิงในการชกกันมาก แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน คือการพิสูจน์ให้เห็นว่าคำกล่าวในสมัยโบราณยังเป็นจริงอยู่เสมอ นั่นคือ นักมวยโคราช ซึ่งคู่กับนักปราชญ์เมืองอุบล

